

af disse højere Takster foresloges det nemlig, at Kommunerne i ekstraordinære Tilfælde skulde have det frie Skøn. Der er saaledes en Væsenforskel mellem det Rodeske Forslag og det Forslag, som nu er fremkommet fra Regeringens Side. Der var dér højere Takster at bygge paa og saa det frie Skøn for ganske ekstraordinære Tilfælde, men nu er der lave Takster, saaledes at de gamle ikke ved, om de er købt eller solgt. Vi fra vor Side vilde langt foretrække, at det var bestemt, at saa og saa meget *skulde* de gamle have i fast Rente og dertil en Brændselshjælp og yderligere en Stigning i Taksten, efterhaanden som de blev ældre, o. s. v. Der er i Virkeligheden en Væsenforskel mellem det Lovforslag, det ærede Medlem Hr. Rode den Gang forelagde, og det, Regeringen nu har forelagt. Ved det Rodeske Forslag kom de gamle dog i hvert Tilfælde bort fra Almissepriincippet. Det lykkedes ikke at gennemføre det Rodeske Forslag, og saa fik vi det saakaldte Kraghske Forslag af 24. Januar 1922. Nu hørte jeg, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen for et Øjeblik siden haanede Socialdemokratiet, fordi vi havde fremsat et Forslag i 1923, lige efter at det Kraghske Forslag — det vil sige det, der kom ud deraf — var gennemført. Se, sagde det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, Forslaget havde høje Takster, og det var saaledes, at Folk med 30 000 Kr.'s Formue i København kunde faa Understøttelse. Ja, men det var jo Hr. Kraghs eget Forslag, vi havde optaget. Hvis det ærede Medlem mener, at Taksterne var for høje, maa vi saa bede om at faa det omadresseret til den højtærede Minister. Det var jo hans Forslag, vi fremsatte, fordi vi maatte gaa ud fra, at der dog maatte være *nogle* Venstre-mænd, der følte sig forpligtet til at stemme for Ministerens Forslag, om ikke andre, saa dog den højtærede Minister selv. Jeg indrømmer, at vi blev skuffet, men det er en anden Side af Sagen. I det Forslag, hvor man hævdede Aldersgrænsen til 65 Aar — noget, vi Gang paa Gang kritiserede —, kunde et 65-aarigt Ægtepar i København faa 1 080 Kr., en enlig Mand 594 og en enlig Kvinde 540 Kr. For Provinsen var der to Skalaer, som Kommunerne kunde vælge imellem. Et Ægtepar kunde enten faa 960, hvis man valgte Skala I, eller

840 Kr. efter Skala II; enlige Mænd kunde faa henholdsvis 528 og 462 Kr. og enlige Kvinder 480 eller 420 Kr. For Landets Vedkommende var der endog 3 Skalaer, idet man havde taget Hensyn til, at Forholdene var af saa vidt forskellig Art. Et Ægtepar kunde efter den ene Skala faa 840 Kr., efter den anden 720 og efter den tredje 600 Kr. For enlige Mænd var Tallene 462, 396 og 330 Kr. og for enlige Kvinder 420, 360 og 300 Kr. Hertil kom saa Dyrtidstillæget, for et Ægtepar 118 Kr. i København, 105 og 92 Kr. i Provinsbyerne og 79 eller 66 Kr. paa Landet, med Halvdelen af dette Dyrtidstillæg for de enligt stillede. Pristallet var paa det Tidspunkt 212. Jeg har set Forhandlingerne fra den Tid efter, der blev ikke sagt et eneste Ord om, at disse Tal skulde gaa nedad, tværtimod, der førtes rundt omkring et Forsvar for disse Tal, som var i den højtærede Indenrigsministers Forslag. Men hertil kommer, at der i selve dette, at man indførte et Dyrtidstillæg, ligger, at det var Agten og Hensigten, at de faste Takster skulde blive staaende, det, der skulde bevæge sig op og ned, var Dyrtidstillæget. At man maaske den Gang satte dette Dyrtidstillæg for ringe, gjorde det for daarligt, ja, det kan jeg godt erkende, men saa følger jo deraf, at de gamle paa det Tidspunkt fik for lidt, de skulde have haft noget mere, den Gang man var i den dyreste Tid.

Altsaa, selve Dyrtidstillæggets Tilstedeværelse i Loven synes at tyde paa, at det ikke har været Meningen, at de faste Tal skulde svinge, og efter disse Tal vilde et Ægtepar i København, naar jeg lægger Dyrtidstillæget til, kunne faa 1 198 Kr., i Provinsbyerne 1 065 Kr. og paa Landet 919 Kr. Disse Tal fandt den daværende højtærede Indenrigsminister, altsaa ogsaa den nuværende højtærede Indenrigsminister, slet ikke for store, tværtimod. Han foreslog nemlig, at de gamle desuden skulde have Ret til at kunne faa Hjælpekassehjælp. Det var noget, der var ganske ukendt under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, det var noget nyt, man indførte. Og det er da givet, at man kun indførte det, fordi man erkendte, at Livets Forhold var saa mangfoldige, at selv om man fik disse forholdsvis høje Tal ind i Loven, kunde der gives Tilfælde, hvor man maatte gaa til